

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אורית ליפשיץ

תובעים סיגלית דפנה
ע"י עו"ד רועי שעיה

נגד

נתבעים יעקב בן שטרית
ע"י עו"ד מאיר שריקי

פסק דין

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

מבוא

1. לפני תביעה לתשלום סך של 66,000 ₪ פיצוי, ללא הוכחת נזק, בעילת עוולת לשון הרע, על יסוד חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

2. האירוע נשוא התובענה התרחש ביום 12/6/13, עת נפגש הנתבע, עובד חברת אוסם ומנהל סוכני החברה באזור הדרום עם התובעת, מנהלת חשבונות בחברת "ארומה חלב ודבש" בבית החולים סורוקה בבאר שבע.

3. לאור סכום התביעה, התנהלה התובענה כתביעה בסדר דין מהיר.

טענות הצדדים

טענות התובעת:

4. לטענת התובעת, היא הינה אשה מסורתית, אם לחמישה, העובדת למחייטה כמנהלת חשבונות בחברת "ארומה חלב ודבש" (להלן: "המסעדה") בבית החולים סורוקה בבאר שבע.

5. לטענתה, במסגרת עבודתה, ביום 12/6/13, בשעות הצהריים, הגיע הנתבע למקום עבודתה, יחד עם הגברת לירון לידגי, היא סוכנת חברת אוסם (להלן: "לירון"), ניגש למשרדה, והודיע לה כי הוא מבקש לשבת על החשבונות עקב קיווה בחשבון. לטענתה, היא השיבה לו באופן אדיב ומנומס

1 מתוך 19

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 ז'פנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 שאין באפשרותה לטפל בו עקב עומס עבודה, ואז הנתבע החל להתעצבן ולקלל אותה ללא כל סיבה
2 ו/או אירוע מקדים, ובמטח קללות גס במיוחד.
3
4 6. לטענתה, הוא בין היתר התבטא כלפיה כלהלן: "טינופתי", "טמבלית", "זונה בת זונה",
5 "נוכלת", ו-"חתיכת זבלה". כמו כן, לטענתה הוא אף הוסיף וקילל אותה בערבית.
6
7 7. לטענת הנתבעת, הנתבע שב וחזר על הקללות והטיח אותן בה חזר ושנה ללא כל סיבה,
8 וכאשר היא אינה משיבה לו או מתגרה בו. לטענתה, עקב המאורע החרגי רוב עובדי החברה יצאו
9 ממושרדם בהשתאות וזעזוע על המתרחש. כתוצאה מהנייל הוא התבקש לצאת ממושרדה אך סירב
10 לעשות כן. לדבריה, ללא התערבותו של מעסיקה של התובעת, מר פטר קליין ולהלן: "פטר", אשר
11 הרחיק את הנתבע מהתובעת, היה עלול להיגרם לה נזק פיסי.
12
13 8. לטענת התובעת, ניתן לראות את תנועותיו האלימות בבירור של הנתבע כלפי התובעת
14 במצלמות האבטחה אשר קיימות במקום ואשר תעדו את המאורע, ומפנה לנספח א' המתעד האירוע.
15 כן מפנה היא לנספח ב'- הוא תלונתה אשר הגישה כנגד הנתבע במשטרת באר שבע, באותו עניין, ביום
16 25/6/13.
17
18 9. התובעת טוענת כי האירוע הנייל פגע בה ובשמה הטוב במקום עבודתה. לטענתה, לפחות 10
19 אנשים שמעו את המלים הקשות שהוטחו בה, וכמות כפולה לפחות של אנשים עודכנה בכך לאחר
20 מקרה. לטענתה, הפרסום גרם לה נזק משמעותי, אשר ברובו כלל אינו ניתן להערכה בכסף. לאחר
21 האירוע עובר לימים אלו, היא התקשתה להירדם בלילות, התקשתה לתפקד, ועדיין היא בוכה בלי סוף
22 ומתפקדת בקושי. כמו כן, לאחר האירוע, הדבר הסב לה קושי בתקשור עם אנשים ומכרים ממקום
23 עבודתה.
24
25 **טענות הנתבע**
26
27 10. לטענת הנתבע, עסקינן בתביעה קנטרנית וטורדנית, העוסקת ב-"זוטי דברים", ובחילופי
28 מלים שגם אם חרגו ממידות הנימוס המקובל ונאמרו בעידנא דריתחא, דבר שארע לטענתו בעטייה
29 של התובעת, עדיין אין בהם כדי לחקים עילת תביעה לפי חוק איסור לשון הרע.
30
31 11. לטענת הנתבע, הוא הינו עובד בכיר ב-"אוסס", ומשמש בתפקיד מנהל מכירות אזורי בשוק
32 המקצועי, הזוכה להערכה ולמשוב חיובי ביותר, ואשר מתוקף תפקידו הוא נהג לפקוד את המסעדה
33 לביקורים שגרתיים ונהג להיפגש עם התובעת לצורך ביצוע תאומי התחשבות שוטפת, וזאת על רקע
34 פעולות קיזוז חד צדדיות אותן נהגה לבצע התובעת בחשבונות אוסס על דעת עצמה ובלא תאום עם

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 הנתבע, או עם סוכנות המכירות האזורית, הגב' לירון לידגי. לדבריו, רוב המפגשים הללו, אשר היו
2 שגרתיים, הסתיימו לדבריו ברוח טובה.
3
- 4 12. לדבריו, בתחילת חודש יוני 2013, תאם הוא עם מנהל התובעת, מר פטר מרק, ביקור מתוכנן
5 במסעדה, וזאת לאחר תקופה של אי סדר מוחלט שהתגלה בהתחשבות ההדדית בין אוסם לבין
6 המסעדה, שכללה כאמור קיוזוים חד צדדיים שנעשו ע"י התובעת ואשר חייבו את התערבותו של
7 הנתבע, וזאת לטענתו, לאחר שכל ניסיונותיה של סוכנות המכירות לירון להתאים ולתאם את
8 ההתחשבות עם התובעת- לא צלחו. לדבריו, במועד בפגישה המתוכננת פגש הנתבע בפטר במסעדה,
9 ושניהם, יחד עם הסוכנת, נכנסו לחדרה של התובעת, אלא שעוד בטרם הספיק הוא לברכה לשלום
10 היא התנפלה עליו במלים בוטות ובתנועות ידיים מגונות ומזלזלות תוך שהיא מפטירה משפטים כמו:
11 "איך לי זמן בשבילך", "מה באת לי עכשיו", "תצא מפה", וכיו"ב.
12
- 13 13. הנתבע טוען כי לא הבין הדבר ופנה לפטר בנושא, שהרי הפגישה תואמה מבעוד מועד, אלא
14 שמיד התלהטו הרוחות והתובעת החלה לקלל אותו ולנסות להעיפה מחדרו.
15
- 16 14. לטענת הנתבע הוא השיב לה כי הוא לא עובד אצלה, ורק בשל הבלגן שהיא עושה בחשבונות
17 אוסם הוא נאלץ להגיע לפגישה זו, וכי מוטב שתפנה אליו ביתר נימוס, אלא שהתובעת המשיכה בשלה,
18 והעצימה צרחותיה וקללותיה וכך התבטאה כלפיו בין היתר כלהלן: "אידייט", "מטומטם", "אני
19 אגרום שיורקו אותך מאוסם", "אתה לא יודע מי אני ולמה אני מסוגלת", וכיו"ב. רק לאחר כל אלו,
20 לא יכול היה להמשיך ולהבליג והשיב לה הוא באותו מטיב, אלא שהוא חולק על טענות התובעת,
21 וטוען כי לכל היותר כינה אותה "טמבלית" או "טינופת".
22
- 23 15. לדבריו, בכתב תביעתו, במעמד זה חדרה של התובעת היה סגור, והיו מצויים בו התובעת
24 והוא, וכן לירון ופטר. בהמשך לדבריו, פטר הרגיע את הרוחות, אמר לנתבע שהאירוע יטופל על ידו
25 ברוח טובה, ואף בהמשך ישב עימו ועם הסוכנת לסעוד צהריים, לא לפני שנוף בתובעת ושלה אותה
26 לביתה בעיצומו של יום עבודה.
27
- 28 16. לטענתו, חשב שבכך האירוע הסתיים אלא שלאחר מספר שבועות קיבל הוא זימון לחקירה
29 בתחנת המשטרה בבאר שבע בגין תלונה על "התפרעות במקום ציבורי", אשר הגישה כנגדו התובעת.
30
- 31 **גדר המחלוקת**
- 32
- 33 17. המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב השאלה העובדתית, מה היו חילופי הדברים בין
34 הצדדים בפגישה מיום 12/6/13 במשרדה של התובעת: בעוד שהתובעת טוענת כי במהלך הפגישה

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

1 הטיח בה הנתבע את המילים "טינופת", "טמבלית", "זונה בת זונה", "נוכלת", "חתיכת זבלה" ועוד,
2 טוען הנתבע כי אכן נאמרו על ידיו אמירות, אולם היה זה לאחר שלא יכול עוד להבליג למטח קללות
3 מטעם התובעת. כמו כן טוען הוא כי התבטא רק במילים "טינופת" ו"טמבלית", אשר כאמור נאמרו
4 רק כמענה לאמירותיה ואיומיה של התובעת.
5

6 18. כמו כן, חלוקים הצדדים בשאלה, מה הביא את הצדדים להתלהטות אשר הביאה להרמת
7 הקול במהלך שיחתם. בעוד שהתובעת טוענת כי הנתבע קילל וגידף אותה ללא כל סיבה ואף הגיע
8 לפגישה עימה ללא כל תיאום מראש, ונכנס למשרדה כך פתאום וסרב לצאת, טען הנתבע כי הוא הגיע
9 לפגישה בתיאום שנערך מראש בין לירון, העובדת מטעמו, לבין פטר, מנהל המסעדה, והתובעת ידעה
10 על פגישה זו ידע היטב, וכי הרמת הקול נבעה מסגנון דיבורה של התובעת, וכי למעשה הוא רק הגיב
11 לדבריה ולא יזם אותם.
12

13 19. לאחר ההכרעה העובדתית באשר למילים הספציפיות, אם יוכח ע"י התובעת, כי אכן נאמרו
14 ע"י הנתבע, יהא על בית המשפט להכריע האם המילים הללו, עולות כדי "לשון הרע", כהגדרתו בסעיף
15 1 לחוק איסור לשון הרע.
16

17 20. ככל שהתשובה תהא חיובית, יהיה על בית המשפט לבחון האם חל בנסיבות העניין "פרסום"
18 כהגדרתו בחוק, וכן האם עומדת לנתבע הגנת תום הלב ו/או הקלות כאלו או אחרות כמפורט בסעיף
19 19 לחוק כטענת הנתבע.
20

המסגרת הנורמטיבית

21 21. סעיף 1 לחוק קובע כלהלן:

22 "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

23 (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

24 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;....

25 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

26 22. סעיף 2 לחוק קובע:

27 "...(א) פרסום לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס...

28 (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

29 (1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;..."

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 11-13-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

23. סעיף 7א לחוק קובע:

1
2
3 "...(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע
4 פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

5 (ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי
6 בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן
7 (ב), ללא הוכחת נזק..."

8
9 24. ואילו סעיף 19 לחוק, הודן בהקלות המנויות בו, קובע כלהלן:

10 "...בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע
11 גם באלה..."

12 (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע... ובלבד שההתנצלות,
13 התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים."

דיון והכרעה

14
15
16 25. לאחר שעיינתי בכתבי טענות הצדדים, ראיתי את סרטון האירוע מספר פעמים ושמעתי את
17 הצדדים, על עדיהם, אשר התייצבו והעידו בפני, הגעתי להחלטה כי דין התביעה להידחות, ולהלן
18 נימוקי:

הקונטקסט של הפגישה

19
20
21 26. ראשית, ובטרם אכריע בדבר אופי השיח המילולי אשר התנהל בפועל בין הצדדים, כמדומני
22 שיש להידרש לקונטקסט של המפגש, לאשר קדם לו, ולהכריע בנסיבות אלו השנויות במחלוקת.

23 27. בעוד התובעת טוענת כי הפגישה לא תואמה עמה וכי הנתבע התפרץ למשרדה ללא רשות
24 ותאום וסרב לצאת, ותוך כדי כך קילל אותה ותקף אותה מילולית, דבר אשר היו עדים לו לפחות כ-
25 10 עובדים אשר השתוממו מהמאורע, ובסופו של דבר בחיותה חשה מותקפת ונסערת רגשית עזבה
26 היא את שולחנה ויצאה לביתה כך באמצע יום העבודה, הנתבע טוען כאמור טענות הפוכות: לדבריו
27 הפגישה תואמה מבעוד מועד, כפי שעולה מטיעוניו בכתב הגנתו בעת הפגישה הדלת היתה סגורה (בעת
28 עדותו לא זכר בוודאות אם הדלת היתה פתוחה או סגורה), עוד לדבריו לאחר חילופי המלים הקשות
29 המנהל, פטר, נזף בתובעת על האופן בו הביכה את הנתבע אשר מהווה לקוח חשוב של המסעדה, ולקח
30 אותו ואת הסוכנת שלו, לירון לידז'י, לסעודה במסעדה לצורך הרגעת הרוחות, ואילו התובעת בהיותה
31 נזופה עי"י מנהלה, יצאה ממשרדה באמצע היום.
32
33
34

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 11-13-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1
2 28. כעולה מעדותה של לירון לידו, סוכנת המכירות, אשר עדותה בפני היתה עדות אותנטית,
3 ברורה, מפורטת, קוהרנטית ורציפה, ואמינה עד מאוד בעיני, הפגישה תואמה מראש על ידה:
4 **"אני הכנתי את הפגישה עם סיגלית ויעקב קבע עם פטר. אני יידעתי אותה שאנו נגיע, שיעקב קבע**
5 **עם פטר והכנתי לה חומר מקדים לפני הפגישה. אני לא זוכרת בדיוק מה הבאתי לה. אפילו הגעתי**
6 **יום יומיים לפני...."** (עמוד 29, שורות 14-16). כפי שעלה מעדותה, היא לא היתה מעלה על דעתה
7 להביא את המנהל הישיר שלה לפגישה זו מבלי שתואמה מבעוד מועד, ויודגש- עדותה בעניין היתה
8 כאמור מהימנה עלי מאוד, סבירה ואף הגיונית.
9
10 29. לא רק זאת, אף זאת: התרשמתי כי הנתבע אכן מהווה עובד בתפקיד בכיר בחברת אוסם,
11 ובהיותו אחראי על מספר רב של אזורים, אין זה סביר בעיני כי היה טורח ומגיע לפגישה, בביה"ח
12 סורוקה, אשר הינו ללא כל ספק מהווה מקום אשר מגיעים אליו במיוחד ואינו מצוי "על הדרך",
13 לצורך פעולה מהותית כמו סגירת חשבון, וכל זאת- מבלי לתאם מראש את הגעתו, ומבלי להודיע על
14 כך מראש.
15
16 30. זאת ועוד, אף הצפיייה בסרטון (ראו נספח א לתביעה), אשר יורחב עליו בהמשך, מעלה כי
17 מנהל התובעת, פטר, מוליך את הנתבע ואת הסוכנת לירון, לחדרה של התובעת, וכל שפת גופו עת נכנס
18 הוא ראשון לחדרה ודיבר עימה בנוכחותם אומרת כי הפגישה ידועה לו ומקובלת עליו. אף שפת גופם
19 של הנתבע ולירון אומרת דברים דומים: הם מחוייכים, עומדים שלובי ידיים בניחותא, וממתיינים
20 שהתובעת תתפנה אליהם.
21
22 31. אכן- לא מן הנמנע כי התובעת עצמה לא היתה שותפה לפעולת התאום, כפי שטענה בעדותה
23 בפני (ראה עמוד 7, שורות 24-25), ואולי הדבר בוצע מול מנהלה, פטר. סימוכין לכך ניתן למצוא אף
24 כאמור בכך שפטר נגש עם הנתבע ולירון וקבל את פניהם לפני המפגש במשרדה של התובעת, וכן בכך
25 שפטר הוביל את הנתבע לחדרה של התובעת, כפי שהעידה היא בפני:
26 **".....ש. האם זכור לך כי בעצם מי שנכנס ראשון לחדר שלך היה פטר ולאחריו נכנסו יעקב ולירון?**
27 **ת. נכון...."** (עמוד 7, שורות 26-28), וכן: **"...פטר נכנס ראשון ואחריו יעקב ולירון...".** (שם).
28
29 32. סימוכין נוסף לכך שהתובעת ידעה על קיומה של הפגישה, ומודעת לכך שהנתבע מותעתד
30 להגיע הינו אף הוא בסרטון אשר צורף לתיק (ראה נספח א'), בו ניתן לראות כי התובעת, אשר שולחנה
31 עמוס לעייפה בניירת, שולפת מיידית מסמך עבורם, מוסרת אותו לנתבע ולסוכנת לירון, וללא כל
32 קושי.
33
34 33. עת נשאלה התובעת על כך בעדותה טענה כי:

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1
2 **"...אני לא זוכרת בדיוק מה הוא אמר לי אבל נתתי ללירון מסמך ביד של הכרטסת והם היו**
3 **אמורים לצאת..."** (עמוד 8, שורות 4-5).
4
5 גם תשובותיה של התובעת לפטר, כעולה מטיעוניה שלה בפני ובתצהירה, על כך כי אין לה זמן לשבת
6 עם הנתבע, הם אך מענה מתבקש לבקשתו כי תשב עימם על החשבונות, וזהו גם הרושם הנוצר
7 מצפייה בסרטון המצורף לתביעה.
8
9 34. יוצא מהאמור כי שוכנעתי שהפגישה תואמה עם המסעדה מבעוד מועד, וכי לא היה לה
10 לתובעת להליך על כך. כמו כן, כעולה מעדויות הצדדים ומהסרטון שהוצג, פטר הוביל את הנתבע ואת
11 לירון לחדרה של התובעת, ככל הנראה על מנת שתשב עימם ותלבן עימם את הדברים הרלוונטיים,
12 ואין מקום לטיעוניה של התובעת כי הנתבע התפרץ לחדרה על דעת עצמו, וסרב לצאת.
13
14 **מיקום המשרד של התובעת**
15
16 35. בעת עדותה של התובעת בפני שרטה היא את מיקום משרדה במסעדה (ג/1), ומהשרטוט
17 עלה כי משרדה ממוקם בסוף המסדרון, בצד שמאל, ואין חולק על כך.
18
19 **האם הצליחה התובעת להוכיח מהן חילופי המלים אשר נאמרו בין הצדדים בפועל?**
20
21 36. לטענת התובעת, הנתבע, ללא כל אירוע מקדים, תקף מילולית וגידף אותה במטח קללות אשר
22 פורט לעיל בטיעוניה. לתמיכה בגרסתה הציגה התובעת את עדויותיהם של מנהלה- פטר, ושל עובדת
23 הניקיון במסעדה, הגברת נחמיאס.
24
25 37. דא עקא, שאף לא אחת מהעדויות שהציגה התובעת ידעה לתאר את האירוע ואת חילופי
26 המלים באופן מדויק, ואף לא אחת מעדויותיה חפפה את טענותיה ולא העלתה כי התובע השתמש
27 כלפיה במלים הנקובות בתביעתה, ולהלן אפרט:
28
29 38. מנהלה של התובעת, פטר, אשר נכח בחדר בעת האירוע, לא ציין בתצהירו מהן המלים אשר
30 בחן עשה שימוש הנתבע כלפי התובעת, ובעת עדותו בפני לא זכר פרטים רבים מהאירוע. למעשה,
31 עדותו היתה רצופה בעמימות ובזיכרון חלקי בלבד לגבי האירוע נשוא התביעה. כך למשל הוא לא זכר
32 מה אמר לתובעת עת נכנס לחדרה עם הנתבע ועם לירון ושוחח עמה ארוכות, כפי שעולה מהסרטון,
33 או עת נופף הוא באצבעו כלפיה. לצד זאת, הוא בהחלט זכר כי בעת כניסתו לחדר, בתחילה **"השיחה**
34 **התנהלה ברוח טובה"** (עמוד 17, שורה 6). בהמשך טען כי **"...בשלב הזה של חילופי הדברים ביניהם,**

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 הטונים של השיחה עלו למעלה, מעבד לפרופורציות...". (עמוד 17, שורות 24-25), אלא שהוא לא
 2 ידע לציין מהן המלים שנאמרו, ומי פתח בהן. כמו כן, ציין בעדותו, עת נשאל מהן הקללות אשר
 3 הנתבע הטיח בתובעת, כי "רוב המלים היו בערבית ולכן גם לא הבנתי אותן ולא נדרשתי להצהיר על
 4 כך. כעת אני לא זוכר מה היו המלים שנאמרו בזמנו...". (עמוד 18, שורות 8-9). בהמשך עדותו בפני
 5 אמר כי "על פי מיטב זכרוני, יעקב התחיל להתבטא במלים לא יפות...." ומיד מיהר להסביר: "....יש
 6 לפעמים שבן אדם נורמאלי גם, כמו יעקב או כמוני, מאבד עשתונות...". (עמוד 18, שורות 21-22).
 7 וכך:
 8 "....אני לא בטוח שהוא התחיל לקלל כשהוא נכנס לחדר. במהלך השיחה שהיתה שם, כנראה
 9 שיעקב פגע בה עם הפה המשובח שלו ושלי, כנראה ביחד, ואז קרה מה שקרה. היתה שם כנראה
 10 שיחה בין יעקב לביני לבינה, שעלתה לטורים גבוהים...". (עמוד 18, שורות 29-31).
 11 כשנשאל, בהמשך, מדוע למעשה העלה הוא את הטון שלו בעת השיחה, הודה הוא שכאשר העלה את
 12 הטון היה זה מופנה דווקא כלפי התובעת (עמוד 19, שורות 1-2).
 13
 14 39. יוצא כי מעדותו של פטר, מנהלה של התובעת אשר נכח בעת האירוע הנטען, לא ניתן היה
 15 לקבל כל חיזוק לטיעוניה של התובעת בדבר לשון הרע שנאמרה כלפיה.
 16 עדותו של פטר היתה מגומגמת ולקונית, וזכרונו לגבי האירוע מעומעם ומוגבל ביותר.
 17 המלים "לא זוכר/אין לי מושג" שבו וחזרו על עצמם בעדותו מספר רב של פעמים (ועל כך ראו, בין
 18 היתר, כלהלן: עמוד 15, שורות 13, 25, 28-29, עמוד 16-17, עמוד 17-18, שורות 6, 8, 11, 17, 19,
 19 22, 27, עמוד 18, שורות 8-9, 26, וכן עמוד 19, שורות 1-2 ו-4).
 20
 21 40. יוצא כי הנ"ל לא יכול היה לשפוך אור על האירוע, והדברים היחידים אשר זכר לאשורם
 22 והודה בהם בחקירתו היו פועל יוצא של מה שנראה לעין בבירור בסרטון, והוא נשאל עליו, ומשכך
 23 היה הוא מחוייב להשיב עליהם. התחושה היתה שהעד חושש מהתובעת, ויש להניח כי חש אי נעימות
 24 גדולה מהמצב אליו נקלע, כל זאת בהינתן שהוא והנתבע היו בעבר ביחסי חברות קרובים, כפי שאף
 25 הוא ואף הנתבע העידו.
 26
 27 41. אף עדותה של עובדת הניקיון במסעדה, הגבי נחמיאס, אינה יכולה לחזק את טענות התובעת,
 28 אינה יכולה לשפוך אור על האירוע, ולמעשה לא מעלה ולא מורידה דבר: ראשית, יש להדגיש, הגבי
 29 נחמיאס כלל לא שהתה בחדר בזמן חילופי המלים בין התובעת לנתבע, ובעדותה בפני אף הודתה כי
 30 היתה מרוחקת משם מספר מטרים, והיתה עסוקה בעבודתה.
 31 כפי שהעידה היא בפני:
 32 "....המרחק בין המטבח לבין המשרד של התובעת הוא כרוחבו של אולם בית
 33 המשפט....אני נמצאת במקרים, ניקיתי אותם. המרחק בין המשרד למקרים הוא
 34 כחמישה- שישה מטרים...". (עמוד 20, שורות 4-10).

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1
- 2 42. בהתחשב במספר האנשים שנכחו במפגש נשוא התובענה- והם ארבעה במספר- מפגש אשר
- 3 כאמור היא כלל לא נכחה בו, אין משקל של ממש לעדותה בפני בדבר הצעקות אשר שמעה שבוקעות
- 4 מהחדר, כל זאת ממקום עבודתה, בסמוך למטבח, ואך משום כך המשקל שיש לתת לעדותה הינו נמוך.
- 5 לשאלה הכיצד יודעת היא שדווקא הנתבע הוא זה שצעק מהחדר כאשר היא מרוחקת ממנו כחמישה
- 6 מטרים השיבה היא:
- 7 **"...כי אני מכירה את הקול שלהם. אני שמעתי. כולנו היינו שם...הוא דיבר לא יפה....".** (נעמוד 21,
- 8 שורות 4-7).
- 9 העדה לא הסבירה הכיצד היא יודעת לזהות את קולו של הנתבע אשר כלל אינו מוכר לה באופן אישי.
- 10 כמו כן, אין חולק כי המרחק בינה לבין החדר לא אפשר לה להאזין באופן מלא ונטול הפרעות לחילופי
- 11 המלים. זאת ועוד, בעת עדותה בפני היא הפגינה חוסר בקיאות מסוים לגבי חלק מהמשפטים
- 12 האמורים בתצהירה.
- 13
- 14 43. כאן המקום לציין כי בעת מתן עדותה של הגב' נחמיאס נוצרה בקרב מותב זה תחושה לא
- 15 נעימה והרושם כי העדה, אשר מבחינת ההיררכייה הארגונית במקום עבודתה, לא מן הנמנע כי היא
- 16 הינה כפופה לתובעת ולפטר, חוששת ואף מפוחדת עד מאוד מהתובעת, ומנסה בעדותה וכן בתצהירה
- 17 לקלוע לאשר כיוונה התובעת.
- 18
- 19 44. אלא שלטענת התובעת- לפחות כ- 10 עובדים נכחו בעת האירוע הנטען. תמהני הכיצד זה לא
- 20 הצליחה היא להביא להעיד אף לא עד אחד נוסף מטעמה בכדי לשפוך אור על האירוע הנטען, למעט
- 21 הגב' נחמיאס.
- 22
- 23 45. יוצא כי התובעת, לצורך הוכחת המילים אשר נאמרו ע"י הנתבע במהלך השיחה, העידה רק
- 24 את עצמה וכן את הגב' נחמיאס, אשר כאמור זכרה אך ורק את המילים "בת זונה", ואילו מנהלה פטר,
- 25 אשר נכח באירוע, העיד אך לא זכר את חילופי הדברים שנאמרו בחדר.
- 26
- 27 **גרסת הנתבע לחילופי המלים אשר נאמרו בחדר**
- 28
- 29 46. דא עקא שדווקא הנתבע, מצדו, אכן הודה כי נגרר בעל כורחו לשיח בטונים גבוהים, וכן הודה
- 30 כי אכן אמר בלהט השיח את המלים "טמבלית" ו/או "טינופת". אלא שלדבריו, כאמור, חילופי מלים
- 31 אלו מצדו היו פועל יוצא בלתי נמנע להתנהגות התובעת כלפיו, לניבול פה מתלהם מצידה, ולקנטור
- 32 מטעמה.
- 33

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 11-13-25327 דמנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 47. הנתבע העיד בפני כי הרוחות התלהטו מלכתחילה עקב פנייתו כלפיה ביחס לסיבה שבעטייה
2 הגיע הוא לביקור במסעדה, דהיינו- בעיות התשלומים בין המסעדה לבין חברת אוסם. לאחר פנייתו
3 אליה בנושא, לטענתו, היא השיבה לו בזלזול ובתנועות ידיים, והוא בסופו של דבר השיב לה ואמר את
4 אשר אמר, ואשר הודה בו להלן.
5
- 6 48. עת נשאל מתי התפרץ השיב הוא כלהלן:
7 "...זה היה לקראת הסוף, כשאמרתי טמבלית וטינופת זה היה כשהיא התחילה
8 לנבל את פיה ואמרה שתתבע אותי ושאיני לא אעבוד באסם יותר. אז הגענו למילים
9 האלה שלצערי, 30 שנה אני עוסק במכירות, לא הגעתי למצב כזה..." (עמוד 23,
10 שורות 10-12). וכן
11 "...אני שוחחתי איתה והעליתי את הבעיות והיא התנבלה..." (עמוד 24, שורה 23).
12
- 13 49. זאת ועוד, בעדותו בפני הודה הנתבע כי החתנהלות העסקית מול התובעת היתה קשה (עמוד
14 25, שורה 20), ובחקירתו, עת נשאל על כך, הודה כי כמנהל בכיר דווח לו על התנהלות התובעת בעבר
15 לא פעם: הוא סיפר כי היה לו איש מכירות, בשם דניאל מדר, אשר עבד מולה כ- 4 שנים, ובסופו של
16 יום פוטר מחברת אוסם בגללה. עוד העיד הוא כי עובדים נוספים שלו, פרט לדניאל מדר, וביניהם
17 לירון הסוכנת, ושמועון מרציאנו למשל (עובד אשר תצהירו צורף לתיק ואשר חווה אף הוא מערכת
18 יחסים רעועה עם התובעת) דיווחו לו בעבר עליה, על ההתנהלות שלה, ועל הקושי להתנהל מולה.
19
- 20 50. באשר למילים שנאמרו במהלך השיחה, הכחיש הנתבע בתוקף כי נקט במילה "בת זונה"
21 והודה אך ורק במילים "טמבלית" ו-"טינופת" (ראה עמוד 22, שורות 27-29 וכן עמוד 29).
22
- 23 51. יצויין כי עדותו של הנתבע היתה מפורטת, כנה, אותנטית ומהימנה מאוד בעיני, והעובדה כי
24 נכון היה לפתור את הקונפליקט לאורך כל הדין בפני בהתנצלות אף חיזקה זאת.
25
- 26 52. הנתבע מטעמו העיד את לירון, אשר העידה בפני עדות אשר היתה מפורטת עד מאוד,
27 ומהימנה עד מאוד בעיני:
28
- 29 53. העדה סיפרה בעדותה על ההתנהלות הקשה מול התובעת אשר לדבריה אף פנתה בעניינה
30 בעבר לחברת אוסם ובקשה שהיא, לירון, לא תעבוד מולה: "...זה בדיק האדם. אני יכולה היום
31 לבוא, מה נשמע מה קורה איזה יפה את, ויומיים אחרי כל מיני מלים..." (עמוד 29, שורות 26-28).
32

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 11-13-25327-11 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

54. לגבי אשר ארע בחדר, העדה זכרה את קרות האירוע במדוייק ובפרטי פרטים, ושירטטה בפני את האירוע ברזולוציה גבוהה ביותר, תוך עמידה על דקויות ותוך מתן מענה מפורט לכל השאלות שנשאלה:
- 1
2
3
4 **"... אני זוכרת בדיוק איך זה היה. נפגשנו עם פטר בחוף, אמרתי לו שאנחנו בחניה, הוא**
5 **עישן סיגריה בחוף, נכנסנו שלושתינו, הלכנו במסדרון, פטר הראשון, יעקב ואני. נכנסנו**
6 **ברוח טובה..."**
7 (עמוד 30, שורות 4-6).
8 לדבריה, ביחס לאשר ארע בתחילה כשנכנסו לחדר:
9 **"...אומרים שלום, צחקנו, מה נשמע? מזמן לא התראינו? סוף סוף ניפגשים, אמרתי לה**
10 **החומר שהבאתי לה איפה הוא נמצא, אמרתי לה בואי נפתור את זה והיא מתעצבנת..."**
11 (עמוד 31, שורות 9-10).
12
13 55. עת נשאלה בחקירתה באלו מלים הנתבע קילל את התובעת, השיבה היא כלהלן:
14
15 **"היו דיבורים של האשמות, שגם עוד לא התחילו הקללות, היא לא הפסיקה**
16 **להלהיט ולהלהיט, היא סילקה אותנו ברמה של עופו מפה, למה באתם, זה לא**
17 **מתאים לי, אמרתי שאמרנו שנבוא, היא אמרה לא מעניין אותי, קחו את הרגליים**
18 **שלכם ותעופו מפה, למה הבאת אותו מפה. הקללות שזכורות לי הן בעיקר ממנה,**
19 **התביישתי כי יעקב היה אחד המנהלים הבכירים, תיאמנו כל כך הרבה זמן מראש**
20 **והבאתי אותו כדי לפתור את הדברים ולהגיע למצב שהיא מסלקת אותנו, אנו הגענו**
21 **ברוח טובה, צחקנו בהתחלה. כל פעם שהיא מדברת ככה הייתי צוחקת איתה, אני**
22 **יודעת שהיא אומרת דברים שלא תמיד היא מתכוונת. גם לי היא היתה קוראת "הי**
23 **יא זונה" כאילו זה בשגרה אצלה, אני לא מתייחסת כי זה הדיבור... יעקב נעלב**
24 **מאוד, פתח את העיניים, הסתכל עלי ואז כשהיא עבדה את הגבול, אז אני זוכרת**
25 **שהוא אמר לה כשהיא אמרה לו מטומטם: הוא אמר לה: "את זו שמטומטמת".**
26 **הוא אמר לה כל הזמן תתביישי לך. תתביישי לך...."** (עמוד 30, שורות 14-25).
27
28 56. בהמשך עדותה ציינה כי אף עליה איימה התובעת:
29 **"...היא לא הפסיקה לצעוק ואמרה אתם לא תקבלו שום דבר, מה שקיזזתי מגיע**
30 **לכם שקיזזתי, היא אמרה ליעקב, אתה עוד לא מדוע למה שאני אעשה לכם. גם**
31 **עלי היא איימה. תשלמו על זה ביוקר..."** (עמוד 31, 1-3).
32 בהמשך, לדבריה, התובעת שבה ואיימה על שניהם:
33 **"ש. נכון שהתובעת איימה על הנתבע שהיא תתלונן באסם עליו?**
34 **ת. כן. גם עליי.**

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 11-13-25327-11 ז'פנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 ש. על מה היא תתלונן?
 2 ת. לא היה בסיס, האיום היה שאנחנו נשלם על זה ביוקר, ונראה מה היא
 3 תעשה...". (שם).
 4 עוד לדבריה, עובדי המסעדה יצרו עימה קשר למחרת ושיתפו אותה שהצעקות הללו של התובעת הן
 5 עניין שבשגרה:
 6 "...יום למחרת התקשרו אליי, שאלו אותי מה היה, צחקו ואמרו שזה קורה בקבוע
 7 הצעקות האלה...." (עמוד 31, שורות 27-28).
 8
 9 57. עוד העידה לירון כי לא ראתה שום עובד בסמיכות לחדר, במסדרון, וכך הדגישה כי פטר
 10 כעס מאוד על התובעת באותו מעמד:
 11 "...מאוד! הוא גם הביע את זעמו בפנינו, הצטער והתנצל שהביא אותנו עד לשם,
 12 היא עוד צעקה והתעצבן עליה וחזר אליה מספר פעמים ואיים עליה עם האצבע...".
 13 (עמוד 32, שורות 17-19).
 14
 15 58. באשר למילים שנאמרו ע"י הנתבע, העידה לירון שהמילים שנאמרו על ידו היו
 16 "מטומטמת"/"טמבלית" כמענה לכך שהתובעת כינתה אותו "מטומטם", אולם את המלים "זונה בת
 17 זונה" הכחישה לירון בתוקף כי נאמרו ע"י הנתבע, וכי מילים אלו לא נאמרו ע"י מי מהנוכחים (ראה
 18 עמוד 33, שורות 1-6).
 19
 20 59. יודגש כי בחקירתה בפני נשאלה היא שאלות רבות ומגוונות, והיא השיבה על כולן ללא היסוס,
 21 בבקאות ובפרוט, וניכר בה שהאירוע חרוט היטב בזיכרונה. עדותה היתה רציפה, בטוחה, קוהרנטית
 22 ומהימנה עד מאוד בעיני, ותמכה היא עד מאוד בגרסת הנתבע.
 23
 24 60. יוצא איפה שגרסתה של התובעת באשר לזהות המילים שנאמרו ע"י הנתבע נתמכת בעדותה
 25 של הגב' נחמיאס, עובדת הניקיון במסעדה, אשר לא נכחה באירוע אלא מחוצה לה, ומהן עולה כי
 26 הנתבע נקט במילים "בת זונה". מאידך, הנתבע הכחיש את השימוש במילים אלו והודה רק בשימוש
 27 במילים "טמבלית" ו-"טינופת" ועדותו בעניין נתמכה בלירון, העובדת כסוכנת מכירות תחתיו. פטר
 28 אשר נכח באירוע, כאמור, לא זכר את המלים שנאמרו.
 29
 30 61. עיון בעדויות הצדדים מעלה כי על פניו, כפות המאזניים מעויינות בכל הנוגע להוכחת השימוש
 31 במילים "בת זונה" ע"י הנתבע שכן מחד מצויה עדותה של התובעת אשר מגובה בעובדת המסעדה,
 32 הגב' נחמיאס אשר כאמור כלל לא נכחה בחדר בעת קרות האירועים, האזינה להם ממרחק של מספר
 33 מטרים בעת עבודתה, ואשר עדותה כאמור לא היתה מהימנה בעיני בנסיבות המתוארות לעיל,
 34 ומאידך ישנה את עדותו של הנתבע אשר מגובה בלירון, עובדת אסם.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 11-13-25327-11 ז'פנה נ' בן שטרית

תיק חיובי:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

62. ומשכך, אני קובעת כי התובעת לא הרימה את נטל ההוכחה הנדרש במשפט אזרחי על מנת להוכיח כי הנתבע אמר את המילים "בת זונה" ושאר המילים המצויינות בסעיף 8 לתצהירה, למעט המילים בהם הודה הנתבע בפני, והם "טמבלית" ו-"טינופת".

63. למעלה מן הצורך, אחזור ואציין כי עדותה של לירון היתה מהימנה עלי עד מאוד ולמעשה בשל עדותה בפרט, כפות המאזניים אינן מעוינות, והנתבע השכיל להוכיח בפני כי הוא לא נקט במלים הנטענות ע"י התובעת, למעט אלו שהודה בפני שנקט.

הסרטון אשר תעד את המאורע

64. לא רק זאת, אלא שאף הסרטון אשר צורף לתביעה, על אף היותו נטול מלל, תומך בגרסתו של הנתבע בדבר קרות האירועים.

65. על פי הסרטון, אשר כאמור הינו נטול שמע, עולה כי אכן פטר הוא שהכניס את הנתבע ולירון לחדרה של התובעת. צפייה בסרטון מעלה כי פניו של יעקב ולירון בתחילת הפגישה אכן היו לשלום, והדברים שנאמרו אכן היו ברוח טובה, וכי מאידך, התובעת מתעלמת לחלוטין מהנוכחים וממשיכה בעבודתה ולמעשה פונה בעיקר רק לפטר בדיון ודברים.

66. בהמשך ניתן להבחין כי התובעת מסמנת בנפנופי ידיים לנתבע שייצא מהחדר. בהמשך ניתן להבחין כי הנתבע משוחח עם פטר, ופטר מדבר עם התובעת אשר ממשיכה להתעלם מנוכחותם של הנתבע ולירון בחדר. כעולה מהסרטון, לפתע הנתבע מתלהט ושפת גופם של התובעת והנתבע מלמדים על התלהטות הרוחות אשר בעקבותיה מנסה פטר להוציא את הנתבע מהחדר.

67. עיון בסרט, וכן עדותה של התובעת, מעלים כי היא סירבה לשתף פעולה בנושא הפגישה ולמעשה כמעט התעלמה מהנתבע ומלירון אשר התייצבו אצלה בחדר, לבקשתו של פטר.

68. הסרט מראה בבירור כיצד הרוחות התלהטו לאחר דיון ודברים אשר נערך בין הנוכחים כאשר התובעת, מתחילת הסרטון, מדברת כל העת.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 **האם המלים אשר אכן נאמרו עולות כדי לשון הרע?**
- 2
- 3 69. כאמור לעיל, התובעת לא הצליחה להרים את נטל הראייה על מנת להוכיח כי הנתבע אכן
- 4 עשה שימוש כלפיה במלים אשר טענה כי עשה. לפיכך אדון אך ורק במלים אשר הנתבע אכן הודה בפני
- 5 שעשה בהן שימוש כלפי התובעת, והן כאמור- "טינופת" ו- "טמבלית".
- 6
- 7 70. האם עולות מלים אלו כדי לשון הרע כלפי התובעת? בנסיבות העניין, ולאור ההלכה הפסוקה,
- 8 סבורתני כי התשובה לכך הינה שלילית, ולחלן אנמק:
- 9
- 10 71. המלים "טינופת" ו-"טמבלית" נאמרו בלהט הוויכוח עם התובעת, וויכוח חדדי אשר היו בו
- 11 ניבולי פה רבים, ולהט רוחות כללי שכלל צעקות ונפנופי ידיים, ברובם על ידי התובעת ועל ידי מנהלה
- 12 האישי.
- 13
- 14 72. ביתס למלים אשר נאמרו ואשר הנתבע הודה בהן בפני- הלוא אין חולק כי עסקינן בגידופים,
- 15 אך האם גידופים אלו שהנתבע מודה כי הפנה לתובעת כתגובה לדבריה ולהתנהלותה, עולים בהקשר
- 16 זה בו נאמרו כדי לשון הרע?
- 17
- 18 73. אמנם, ולמרבה הצער, אין מהוות מלים אלו מלים הנעימות לאוזן. אף הסיטואציה עצמה, כך
- 19 עולה, לא היתה סיטואציה חברית ונעימה שיש להתכבד בה. דא עקא שלהט הרוחות היה הדדי, ובמצב
- 20 דברים זה של וויכוח כללי בין חברות אנשים וניבולי פה הדדיים, מי לו לקבוע מהו מהגידופים לשון
- 21 הרע ומה לא?
- 22
- 23 74. סבורתני כי המלים שנאמרו מהוות בימינו אלו "שפת רחוב". ולמה הכוונה? למשמע מלים
- 24 אלו, ברור שהשומע מהצד לא היה נוטה לחשוב כי התובעת הינה אכן "טינופת" ו/או "טמבלית", רק
- 25 משום שהנתבע, בלהט הוויכוח, אמר זאת. הקשר הדברים, עוצמת הקול וגובה הטונים, הינם גורמים
- 26 נסיבתיים המעלים כי השומע מבין היטב שעסקינן בשיח גידופים אשר יצא משיווי משקל, בקללות,
- 27 הא ותו לא.
- 28
- 29 75. ובאשר לקללות ולגידופים פסק בית המשפט העליון, בפרשת בן גביר כלהלן:
- 30 "לא אמרתי – ואינני אומר – כי גידופים, קללות והתרוסות אינם עשויים לבוא בגדר
- 31 לשון הרע. כבר נפסק, כי תיאורו של אדם כ"אנטי ציוני" יכול שייחשב בגדר "לשון
- 32 הרע" (ע"א 698/77 ועד עדת הספרדים בירושלים נ' ארנון, פ"ד לב(2) 183), וכך גם
- 33 הכינוי "נאצי" ו"אנטישמי" (ראו א' שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז) 130,
- 34 והאסמכתאות שם). סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאד,

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

1 ועל כן להוות משום "לשון הרע". עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים
 2 עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע. "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק
 3 מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים
 4 כב'לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל
 5 שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת
 6 גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" (שנהר,
 7 בספרו הנ"ל, בעמ' 131, והאסמכתאות שם; ראו גם *Pease v. International*
 8 *Union of Operating Engineers Local 150*, 567 N.E.2d 614, 619
 9 (1991); *Ward v. Zelikovsky*, 643 A.2d 972, 978-979 (1994);
 10 *Stevens v. Tillman*, 855 F.2d 394, 399-402 (1988)). הגידוף של אתמול
 11 הוא שפת הרחוב של היום. סיווג הדיבור על-פי סגנונו עשוי לייחד את חופש הביטוי
 12 למיטיבי הדיבור ולצחי הלשון לבדם. חופש הביטוי צריך שיהיה שמור גם לעלגי
 13 הלשון, שהם תכופות גם קשיי היום. שפתם אינה "בעלת ערך פחות" (פסק-דין
 14 *Chaplinsky* הנ"ל). כשם שחרות הביטוי היא עיוורת כלפי התוכן, כך אין היא
 15 נותנת דעתה לסגנון. אכן, כדברי ה- ECHR, הזכות לחופש ביטוי "protects
 16 not only the substance of the ideas and information expressed
 17 but also the form in which they are conveyed". (*Oberschlick v.*
 18 *Autria (II)*, 42 Eur. Ct. H.R. 1266 (1997)). (רע"א 10520/03 בן גביר נ'
 19 דנקנר).

21 76. בעניין זה, כתב המלומד אורי שנהר בספרו "דיני לשון הרע", הוצאת נבו, בעמ' 131,

כדלקמן:

24 "שאלה מעניינת היא, האם קללות וגידופים ייחשבו כלשון הרע. מצד אחד, קללות
 25 וגידופים המופנים כלפי אדם עלולים להשפילו ולבוזתו בעיני הבריות לא פחות
 26 ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע האחרים. מצד שני, קללות וגידופים מהווים
 27 לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית
 28 גורפת בגידופים כב'לשון הרע', תביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן.
 29 זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשות פגיעתם לקשה פחות,
 30 עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות, לא תגרום עוד לפגיעה
 31 ממשית. האיזון המתחייב מהשיקולים שתוארו לעיל מצא את ביטויו בפסיקה,

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 **אשר הביעה נכונות עקרונית להכיר בגידופים כבלשון הרע, וזאת במקרים בהם**
 2 **הכרה זו תהיה מוצדקת לאור נסיבות פרסום הגידופים...".**
 3
 4 77. נראה כי לצורך הכרעה בשאלה, האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול ביהמ"ש לא
 5 רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם נימת הדיבור, את הקול, ואת
 6 ההקשר שבהם נאמרו הדברים, ואם יתברר שהדברים נאמרו ברוגז, בכעס או תוך חלופי עלבונות,
 7 ייטה ביהמ"ש שלא לראות בדברים "לשון הרע" המקימה עילת תביעה על פי החוק.
 8 הוא הדבר בעניינינו - עת הרוחות התלהטו, חילופי הגידופים היו הדדיים, וכלל לא ברור היה מי התחיל
 9 בהם. הסוגיים הורמו, והתוצאה היא וויכוח רווי קללות ולא נעים לאוזן. בנסיבות אלו, סבורתני, כי
 10 המלים בהן נקט הנתבע, ואשר היוו מענה להתבטאויות התובעת כלפיו, ובשים לב לסיטואציה כולה,
 11 כפי שפורטה בהרחבה לעיל, אינן עולות כדי לשון הרע אלא נותרות בגדר גידופי רחוב בלבד.
 12
 13 78. בהערת אגב ולמעלה מן הצורך אוסיף, כי אף אם התובעת היתה משכילה להוכיח כי הנתבע
 14 נקט כלפיה במילים המצויינות בסעיף 8 לתצהירה ובין השאר אף במילים "בת זונה", מה שכאמור
 15 כלל לא הוכח בפני, איני סבורה כי בנסיבות שתוארו לעיל, היה במלים אלו בכדי להוות לשון הרע
 16 כהגדרתו בחוק, ולכל היותר מדובר היה בקללות וגידופים שמן הראוי היה שלא יאמרו בשיחת עבודה,
 17 אולם לא היו הם עולים בהקשר זה כדי לשון הרע.
 18 עם כל הצער שבדבר, בחינת הנורמות החברתיות הנוכחיות הקיימות במקומותינו, כמו גם בחינת
 19 שכיחות השימוש במלים כאלו ואחרות, כל זאת, לצד בחינת הנסיבות של האירוע נשוא התובעה, כפי
 20 שעולה מכתבי הטענות, מהסרטון המצורף, וכפי שעולה מחקירתם של העדים בפני, כל אלו מובילים
 21 למסקנה כי בהקשר ובנסיבות המקרה דנן, המדובר בגידופים ובקללות רחוב שאינן יכולות להיחשב
 22 כ-"לשון הרע" לפי החוק (ועל כך ראה בין היתר: תא"מ 6833/10/12, טפרה נגד דבורה יוסף).
 23
 24 יצויין, בהקשר זה, כי אין בפסיקה אשר התובע הפנה אליה בסיכומיו בכדי להעלות או להוריד מקביעה
 25 זו. נהפוך הוא. הפסיקה אשר הפנה אליה התובע מעלה בברור כי כל מקרה ונסיבותיו הוא, וכל
 26 קונטקסט צריך להבחן לגופו. וכך למשל, בע"א 1010/09, עת הטיחה המערערת מלים קשות ביותר
 27 ביורר ועד עובדי העירייה במקום עבודתה, וב- ע"א 3245/04, עת הושמעו כינויי גנאי כלפי עו"ד לאחר
 28 דיון ובנוכחות קולגות שלו למקצוע, - בשני המקרים, הן אופי המלים שנאמרו, הן הקונטקסט של
 29 הארוע, הן מה שקדם לו והן הנסיבות - שונים בתכלית.
 30
 31 **הקלות המניעות בחוק**
 32
 33 79. למעלה מן הצורך, אציין, כי אף אם הייתי קובעת כי שתי מלים אלו, בהם נקט הנתבע בסופו
 34 של יום, ו/או המלים "בת זונה" כנטען ע"י התובעת אולם כאמור לא הוכח על ידה, עולות כדי לשון

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 הרע, עדיין מוצאת אני לציין כי הייתי מחילה על הנתבע את ההקלות המנויות בחוק, והקבועות בסעיף
2 19 לחוק.
- 3
- 4 80. סעיף 19 מכיל רשימה לא סגורה של הקלות, וביניהן- נכונות הנתבע להתנצל על דבריו:
5 בעניינו, הנתבע, פעם אחר פעם, עוד קודם ההליך, ואף במהלכו, ובפני, נאות להתנצל בפני התובעת.
6 כאשר נשאל על כך במועד הדיון השיב הוא בכנות:
7
- 8 **"...ההתנצלות היתה מקובלת עלי. אני מנהל באוסם, נותן לו שירות, בחיים לא**
9 **היה לי איתו ריב. אין לי בעיה מבחינת תפקידי להתנצל, וגם היום...".** (עמוד 27,
10 שורות 26-27).
- 11
- 12 81. כאשר נשאל בחקירתו הנגדית הכיכד נכונותו להתנצל עולה בקנה אחד עם גרסתו בהגנתו
13 השיב הוא כלהלן:
14 **"...אני לא אינסטלטור ולא נגר. אני מנהל מכירות וצריך לפתור בעיות גם**
15 **שליליות וגם חיוביות. אני הייתי נכון להתנצל כדי לסגור את העניין...".** (עמוד
16 27, שורות 31-26).
- 17
- 18 82. תשובותיו הכנות, ותפיסת עולמו השאובה מעולמו המקצועי ש-"הלוקח תמיד צודק",
19 ו-"הלוקח יהיה תמיד מרוצה"- גם אם זה כרוך בהתנצלות גורפת על אירוע שלתחושתו הוא נגר
20 אליו בעל כורחו- כל אלו, סבורתני, הינם ראויים להערכה.
- 21
- 22 83. למעשה, הנתבע היה נכון להתנצל בפני התובעת אף מיידית לאחר האירוע, ולחסוך את ההליך
23 המשפטי. כפי שעולה מעדות הנתבע בפני, בהליך הגישורי שניסה להוביל מנהלה פטר, כך עולה, אף
24 הוצע לה סכום כסף מסויים, אך הדבר לא סיפק אותה.
- 25
- 26 84. אלא שלרשימה הלא סגורה של תקלות המנויות בחוק יש להוסיף בענייננו אף את העובדה
27 שהתובעת קנטרה את הנתבע, אם באופן בו ככל הנראה ניבלה את פיה, ובפרט באופן בו התובעת
28 הילכה אימים על הנתבע, והשתמשה באימים כלפיו כדי להבהיר לו שכל שתהא לו ביקורת על
29 עבודתה וכיוב', או שהוא ימשיך ויתעקש על קיום הפגישה, היא תגרום לפיטוריו מהחברה.
30 איום זה אף הופנה כלפי העובדת שלו אשר נכחה עימו בפגישה. יודגש כי איום זה לא היה תלוש
31 מהמציאות, היות ולטענת הנתבע, וכעולה מעדותה של לירון ומהתצהירים שצורפו להגנתו, אכן
32 התובעת גרמה בעבר ככל הנראה, לפיטורין של עובד כזה או אחר, או שתרמה לכך במידה מסוימת.
33 במסגרת תובענה זו לא נדרשתי לסוגייה זו, ואף אם לא הוכח בפני שאירוע כזה בגין התובעת אכן ארע
34 בפועל, עדיין, משוכנעת אני כי הנתבע האמין בלב שלם כי יש לה לתובעת את היכולת לעשות זאת,

17 מתוך 19

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 13-11-25327 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

- 1 להתלונן עליו ו/או על הסוכנת שעימו, ולגרום לפגיעה בעבודתו ו/או בעבודתה. סימוכין לאיום זה ניתן
2 אף למצוא בעדותו של פטר, אשר העיד על כך, כאמור וכמוזכר לעיל, כי כעס על התובעת וניסה ליטול
3 ממנה הטלפון בכדי שלא תממש את איומיה כלפי הנתבע (עמוד 19, שורה 1), והדבר אף עלה כאמור
4 גם בעדותה של לירון בפני אשר כאמור לעיל העידה כי התובעת איימה לפגוע במקום העבודה של
5 שניהם.
6
7 85. יוצא כי התובעת קנטרה את הנתבע ואיימה עליו, עד כדי שנוצר אצל התובע חשש ממשי כי
8 תפגע בשמו המקצועי הטוב, במקום עבודתו, ובתפקידו הבכיר. יש להניח כי הדבר תרם באופן ניכר
9 לכך שהרוחות התלהטו אף יותר.
10
11 86. בנסיבות אלו, אף אם הייתי קובעת כי המלים בהן נקט הנתבע בסופו של יום כלפי התובעת
12 אכן עולות כדי לשון הרע ואינן מהוות גידופים ושפת רחוב ותו לא- עדיין, הייתי מוצאת לנכון להחיל
13 על הנתבע מספר הקלות המנויות בחוק, בשל כל הנסיבות אשר פרטתי לעיל.
14
15 87. לפיכך, אסכם כי אף אם הייתי מקבלת כי הקללות בהן השתמש הנתבע אינן עולות גדר
16 גידופים בלבד ומהוות לשון הרע, או אז הייתי מחילה עליו את ההקלות המנויות בחוק, בפרט לאור
17 נכוונתו העיקשת להתנצל בפני התובעת, אשר סירבה בעיקשות להצעותיו אלו, וכן לאור איומיה של
18 התובעת עליו, והקנטור כי תוביל לפיטוריו מאוסס, הקלות אשר היה בהו כדי להביא לתוצאה לפיה
19 סכום הפיצוי שניתן היה לתובעת, היה אפסי.
20
21 **סוף דבר**
22
23 88. לאור כל האמור לעיל אני מורה על דחיית התביעה, ובנסיבות העניין, אני מחייבת את התובעת
24 בהוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין לטובת הנתבע בסך של 8000 ₪, אשר ישולמו בתוך 30 יום,
25 ואם לא יישאו הם הפרשי ריבית והצמדה.
26
27 89. **זכות ערעור - בחוק.**
28
29
30 ניתן היום, ח' חשוון תשע"ו, 21 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.
31

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 25327-11-13 דפנה נ' בן שטרית

תיק חיצוני:

אורית ליפשיץ, שופטת

- 1
- 2
- 3
- 4